

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény a szerkesztőség nevére küldendő.

Kiadóhiva tal:

Strausz Sándor könyvkereskedése. Ide küldendő az előfizetési díjak, nyitlterek és hirdetések.

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 8 kor
Fél évre . . . . . 4 kor
Negyed évre . . . . . 2 kor
Egyes szám ára 20 fillér.

Hirdetések jutányosan számíttatnak.

Nyitltertől 50 fillér.

Felelős szerkesztő:	Főszerkesztő:	Kiadó és lapfuttató:
ZRÍNYI KÁROLY.	MARGITAI JÓZSEF.	STRAUSZ SÁNDOR.

Idegenforgalmunk.

Ha a gazdasági téren azt tapasztaljuk, hogy hiába minden igyekezet, szorgalom, munka s törekvés, mindezt siker nem koronázza, azonnal felhangzik a védelem, avagy a vád, hogyhát mindennek az ország tökeszegénye, a pénzhiány okozója. Ahol nincsen töke, ahol idegenek pénzén alakulnak, a vállalatok s idegen befolyás érvényesül minden téren, ott az egészséges fejlődés már cleve kizártnak látszik.

S miért nincs töke országunkban?

Mert nincs iparunk s nincs kereskedelmünk!

S mindez miért nincs?

Mert hiányzik ezekhez a töke!

Ez az örökös circulus vicieus, mely évszázadok óta kering legnagyobb kárára országunknak s előrehaladásunknak.

De hát hogyan kezdtek meg más országok a töke gyűjtését? Hát nincsenek példák arra, hogy tökeszegény országok vagyoniilag megerősödtek volna, avagy gyarapodást mutattak, tisztán törekvésük, akaratauk s előrelátásuk segítségével?

De igen? Nem egy ország története s jelene mutatja, hogy tőkét kovácsolhat olyan dolgoktól is, mely egyenesen a természet ajándéka, melyhez sem örökség, sem háborus rablások avagy váltságdíjak nem szükségesek. Svájc hótakart bércein nem a ringó gabona acélos gyümölcse hordta teli kincseskamráit lakóinak. Olaszhon napsugaras téreim nem az emberkéz szorgalma jutatta bõ aratáshoz a benszülötteket s egyéb száz meg száz, csupán a természet szépségével felruházott vidék gazdagságra, tökére tesz szert, az odaseregülő idegenek költelezéséből.

S a mi országunk, mely a természet ajándékaival ugyszólván elvan halmozva, a mi hazánk ne tudná értékesíteni mindezt? Magyarországon nem lehet idegenforgalmat csinálni?!

Nem lehet! Vagy legalább is nagyon nehezen. Mert noha jól tudjuk, hogy tökeszegény országokat az idegen országokból befolyó jövedelmek segíthetik fel csupán, noha mindenkinek vérebé ment át már az a tudat, hogy egyedül az idegenforgalom segíthetné fel anyagiakban szegény hazánkat, minden tényező vállaltva működik közre abban, hogy ezt megakadályozza, hogy utját szegje annak, hogy nálunk az idegenek a természet szépségeiben gyönyörködjenek s e gyönyöröket csengő ércben fizessék meg.

Ne beszéljünk arról a hihetetlen drágaságról, mely az idelátó idegenek egyszer s mindenkorra elveszi kedvét attól, hogy behűnkelt másodszor is felkeressen, csak mutassunk rá arra a primitív berendezésekre melyek kedvét szegik még a leglátványosabb természetimádónak is, hogy a valóban páralan lstenadományokat megtekintse. Ezt okozzák azt, hogy az idegenek oly feltűnő módon hanyagolják el a mi vidékünket, noha sokkalta közelebb, sokkalta kényelmesebb utazásokkal közelíthetők ezek meg, mint az ezer veszélytel s hosszú utazásokkal, farszót kényelmelenségekkel megnehézelt külső országok.

Közmondásos éhetelenségünk csak hozzájárul ahhoz, hogy az idegenek nem jönnek hozzánk, de a közönséggel érintkező közegek elkergetik még a látékaról is hazánknak, azokat, kiket egy szerencsés vagy talán szerencsétlen véletlen körünkbe hozott.

(Akiknek volt már módjukban a határszéli vámvizsgálatokon keresztül mehetni, azok előtt nem ismeretlenek azok a vexatók, kellemelenségek, melyeket a magyar vámőrök részéről eltűrni kénytelenek.) Mig a külföldön mindenki a legudvariasabb formában igyekezik megédesíteni az arra utazónak drága pénzbe kerülő szófakozását, addig nálunk minden tényező csaknem vállaltva versenyez abban hogy mennél inkább kellemelenné, feledhetelenné tegye érintkezését abban, a külföldiek előtt. S vajjon ki nek lesz kedve ismét ellátogatni oda, ahol kellemelenségei voltak?!

Hogyan segítsünk e bajokon? Régi és elcsépelt közkérdés? Igyekezzünk mindenben a művelt külföldet utánozni s ha nem is szolgalelküleg, de vezessük be minálunk is mindazt, amit ott előnyösnek, jónak találunk, de elsősorban az európai jómódot s bánásmódot s bizvást remélhetjük, hogy a mi idegen forgalmunk is fel fog lendülni, amely az egyedüli biztos módja a töke gyűjtésnek s vagyonszódásnak.

K Ü L Ö N F E L É K .

— **Kinevezés.** A vallás- és közoktatásiügyi miniszter Lépi Valéria okleveles tanítónőt az orhovicai állami elemi népiskolához rendes tanítónővé nevezte ki.

— **Hirdetmény** Csáktornya nagyközség előljárásiga közhírré teszi, hogy az érvényesített 1908. évi hadmentességi díj kivétési lajstrom a községüzánál 3. sz. a. f. évi szeptember hó 13-ik napjától — szeptember hó 21-ig napjág 8 napi közszemlére kitéve lett. Csáktornya, 1908. szept. 13-án.

A községi előljárásig.

T Á R C A .

Alba nővér története.

Irta : KOZMA IMRE.

Az élet nagyon sok regénye a zárdában nyer befejezést. Alba nővérnek, ki legkedvesebb tanítónőm volt a zárdában, szintén nagyon regényes, meg-rázó eseményekben gazdag élettörténete volt. Ő a világban, míg könn volt, oly sokat szenvedett, hogy fölzaklatott szive másutt nyugalmat igazán nem találhatott volna, mint a halálban vagy a zárdában. Ő az utóbbit választotta. Mint apáca vallásos, szerény és mindenkihez nyájas volt. Arczán mindig a megelégedettségnek, a boldog megnyugvásnak a mosolya űlt, de mi szerencsés meghit-tebb bizalmasai néha-néha rajtacsíptük, midőn csendes magányában hosszan elmerengett. Ilyen napokon mindig nagyon szomorú volt.

Egy szép tavaszi délután, midőn a leányok kánn a kertben és az udvaron játszottak, véletlenül összekerültünk a dolgozó szobában. Mi három leányok az asztalterítőt dolgoztunk, melyet Vilma nővéremmel együtt csináltunk anyáknak husvétra. Rózsika barátnőm segített, mert már nagyon közel volt husvét. Csak magunk voltunk a teremben, midőn valami apróságért bejött a so-

bába Alba is, ki látván a mi lázas munkálkodásunkat, odajött megnézni, mit csinálunk? Tervünk és munkánk tetszett neki. Majd kiment, de később kezében kézimunkával visszajött és beszélgetni kezdett velünk.

Vilma néném látva, hogy most Alba nővér különösen szives hozzánk, megkérte, mesélné el élettörténetét, mely bennünket, kik őt különösen szeretjük, nagyon érdekelt. Ő nem sokáig kérlette magát, hanem szivesen belekapott az elbeszélésbe.

*

Atyám orvos volt Rákospalotán. Annnyámmal boldog házasságban éltek, de a sors egy látszik megirigyelte a családunkban uralkodó boldogságot, mert tizenkétéves koromban atyámat családunk fentartóját elragadta a halál. Boldogult atyám váratlan halála mélyen sújtott bennünket. Mig a boldogult élt, addig habár szükségét nem láttunk, de gazdagok sem voltunk. Vagyon nem maradt ránk, így kétségbeesett kényszerrel meredt elénk a kenyér kérdése. Nagyobb nővérem hamarosan kapott állást Pesten egy irodában, de én bármilyen pályára akartam is menni még tanulnom kellett. Beiratkoztam az óvónőképzőbe, melyet két év alatt elvégezve, állás után néztem. A kultuszminis-teriumban volt egy nagyon jó ismerősünk, ki azalatt biztatott, hogy pályázzam állami óvodába, ki-neveztet előbb azonban egy ideig még helyettesi-

teni kell, s majd csak azután következik a kinevezés. Én ráállottam jóakaróm tanácsára és elmentem helyettes óvónőnek oda, ahova időnkint a szükséghez mérten kirendeltek. Kinevezésem azonban késett az első, második évben is. Jártam a miniszteriumba, nagyurakhoz pártfogásért, mindhiába.

Már második éve mult, hogy mint helyettes kestem kenyeremet, midőn családunkat ismét nagy szerencsétlenség érte. Anyám, kit mi bálványoztunk, kinek lépten nyomon kedvű kerestük, kit legjobban szeretünk, elment szegény jó atyánk után.

Arvák lettünk. Őh leányok, maguk nem tudják, mi az árvának lenni! Apa, anya nélkül, biztos kenyerkereset nélkül magunkra hagyva a világot forgatagában lenni. Azt hittem sokszor a kétségbeesés megöl. De hála a Mindenhatónak, ő bátorságot öntött lelkünkbe megküzdeni az élettel. A testvéri szeretett vizsgát csepegtetett szívünkbe az emberek jósága reményt öntött lelkünkbe, fiatal erőnk önbizalmat adott, szembeszállni az élet küzdelmeivel. Egy nemesszívű ismerősünk révén egy távoli faluban óvónői állást kaptam. Azt hittem, hogy itt a falu csendjében csillapolni fognak sokat szenvedett szívem fájdalmait. De a sors nem így akarta, mert egy ifjút hozott előmbé végzetem, ki egész életemet megpecsételte.

— **Pénztolvajok.** Farkas János helybeli születésű foglalkozás nélküli egyén még m. hó 15-én Décsi Illés csáktornyai lakos, sekrestyés kárára bezárt szobájában elhelyezve volt bezárt bőröndjét feltörte és az abban volt 150 kor. készpénzt a börtárcával együtt ellopta és ismeretlen irányban megszökött. — Bogdán Vida várhegyi VI. hegykei ületi születésű, nyiresfalusi illetőségű 15 éves pék inas pedig m. hó 18-án és 29-én szolgálatadójának, Petrics Viktor helybeli lakosnak záratlan üzletéből 7 kor. készpénzt lopott el. Mindkét jó madár a büntető bíróságnak feljelentett.

— **Tanulmányi kirándulás.** A csurgói állami tanítóképző-intézet 107 növendéke Mohar József igazgató és 6 tanár vezetése alatt f. hó 8-án tanulmányi kirándulást tett Csáktornyan. Részint Csáktornya történelmi nevezetességeinek, részint pedig a város kulturális intézményeinek megtekintése volt a cél a tanítónövendékek előtt, hogy a kirándulást megtegyék; s hisszük hogy gazdag tapasztalatokkal tértek vissza, mert mindazt amit itt Csáktornyan láttak, bizonyára élénk emlékezetükben marad, mert ritka hely az, amely oly sok megtekinthetőt hagy maga után, mint Csáktornya városa. A kirándulók f. hó 7-én este a 8 óra 13 perckor Nagykanizsa felől érkező vegyesvonattal érkeztek Csáktornyára, amikor is a vasuti állomáson Tömör Boldizsár és Sárosi István képzőintézeti tanárok fogadták a kiránduló vendégeket. A tanítónövendékek a Zrinyi-szállóban voltak elszálásolva, s egyben itt kaptak élelmezést is. Másnap, szeptember 8-án reggel 4-es sorokban dobergés és trombita szó mellett végigvonultak a város utcáin, hogy Csáktornya középületeit s egyéb nevezetességeit megtekintsék. Impozáns látványt nyújtott ez a nagy tömeg diákság, a jövő tanítóság, a mely végig masirozott — az utcákon, s melynek számos nézője volt. Első utjuk az állami népiskola épületéhez vezetett, itt Polyák Mátyás intézeti igazgató kalauzolás mellett megtekintették az összes tantermet, az intézet gazdag muzeum és könyvtár helyiségeit. Majd az állami tanítóképző-intézetbe vonultak, hol Rónay Sándor tanár fogadta és kalauzolta a kirándulókat. Az intézet helyiségeinek, háztartásának és gazdasági telepének tüzetes megtekintése után a Zrinyi-émlékszoborhoz vonult az ifjuság, s itt egy hazafias dalnak eléneklése után Kayser Lajos grófi titkár

kalauzolása mellett megtekintették az ősz Zrinyi várat és annak termeit. Majd a »Csáktornyai Gözmalom és Villamoslelep Részvénytársaság« gyárhelyiségébe indultak, s azt vették tanulmányuk tárgyává. Itt Hirschler Emil kalauzolás és magyarázata mellett élénk érdeklődéssel szemléltek a villamos világítás berendezésére felállított modern gépeket és egyéb felszereléseket. Délben a Zrinyi-szállóban ebédelt a tanári kar és ifjuság, akikhez több helybeli tanügyi férfi is csatlakozott. Délután 2 órakor kivonult az ifjuság a »Muraközi Pezsgőgyár«-ba, azt is megtekintették. Itt Hirschmann Nándor igazgató fogadta a vendégeket, Streck György gyárvezető pedig megismertette a kirándulókkal a híres muraközi »Animo« pezsgő készítési módját, végül pedig a kirándulókat pezsgővel vendégelte meg. Az ifjuság itt néhány magyar dal eléneklése után búcsút vett Csáktornyáról, s a d. u. 4 ó. 22 perckor induló gyorsvonattal az édes otthonba, Csurgóra visszautazott.

— **»Veni Sancte«.** A helybeli tanítézetekben a f. 1908/909. iskola évi megnyitás már megtörtént. Az állami tanítóképző-intézetben szept. 5-én, az állami polgári fiú- és leányiskolában, valamint az áll. elemi népiskolában pedig szept. hó 7-én reggel 9 órakor volt megtartva a szokásos »Veni Sancte« A szent misét f. hó 7-én Varga Wolfgang hittanár mondta, mise alatt pedig Boroviák Lajos polg. isk. tanár orgonajátéka mellett egy kevés számú polg. iskolai tanulókból álló énekkar egyházi énekeket adott elő. Jó volna, sőt ideje lenne már ezt a templomi énekkart kibővíteni, s rendszeresebb oktatás alá venni, ez — nézelünk szerint — nemcsak Isten dicsőítésére, de egyben a tanuló-ifjuság és az intézet jó hírnevének emelésére is szolgálna. Furcsa egy állapotban vagyunk e dologban Csáktornyan, van templomunkban egy jó orgona, több száz tanuló, nem egy zeneértő tanár, tanító, a városban, s mégis egy templomi énekkar szervezése még mindig a messze jövőben dereng. Felhívjuk, felkérjük az illető tényezőket, hassanak oda, hogy ez a templomi énekkar mielőbb megvalósuljon. A »Veni Sancte« után a tanuló-ifjuság az intézetekbe vonult, hol az igazgatók megnyitót beszédei után felolvastattak előttük az iskolai fegyelmi és rendszabályok. A rendszeres tanítás e hó 9-én már megkezdődött. Megélenkült újból Csáktornya a sok diáktól A

két hónapi csendet a munkásság, a tevékenység váltotta fel. Isten áldása, oltalma kísérje az új tanévben a tanárok, tanítók, tanulók fáradságos munkáját, szellemi tevékenységét.

— **Horvát himnusz Muraközben.** Anno 1908. augusztus hó 31-én körjegyző választás volt Muraszerdahelyen. A derék muraszerdahelyi polgártársak — ősi szokásból kifolyólag — magnum áldomással pecsételték meg a nagy nap emlékeztétét egy muraszerdahelyi vendéglőben. Vigan csengtek a poharak, éltették az új körjegyzőt; a sógorok, komák, atyafiak talán dupla bruder-saftot is ittak aug. 31-ének dicsőségre. Ez a dolog eddig rendben van! De ugyanakkor a körjegyző választás utáni éjjelen, — jól értsd meg édes muraközi magyarom, — két muraközi születésű lelkész, K. B. plébános és V. M. káplánja, kik a zágrábi semmináriumban nevelődtek, is helyet találtak vendéglőben, s vigan szürcsözték ők is a venyige herbeátét. A sok kocsintás és a »Bog i Hrva!« (hát a »i ktomu Krajuci« hol maradt? Szedő.) szólás mellett a két szent-alya nem álhatta meg, hogy belső horvát érzelmeiknek valami uton-módon kifejezést ne adjanak. Adtak is! A »Liepa naša domovino . . . « horvát Hymnusz lelkesítő akkordjai mellett, a melyhez az ottani cigányzenekar szolgáltatla a kíséretet, mulatta végig a plébános és káplánja az egész éjszákát. Én édes Istenem, hogy visszhangozhatott az a vendégfogadó, amikor szárnyra kell itt, a Muraközben élsőködő két lelkész ajkáról a horvát Hymnusz dallama. Hogy remeghetett az a Zágrábban készült reverenda, a szellő szárnyain elhatolt a hang — talán az opporoveci püspökjelölt ur rezidenciájáig is, s bizonyára öméltsága rövidesen lépéseket fog tenni, hogy ez a Krisztusban szeretett két csodás fia, mielőbb az éneklő kánoknagsági állásba kerüljön. Furcsa, hogy most már idáig jutottunk Muraközben egyes lelkészek részéről. Megbotránkoztató, hogy azok, kik Magyarországot áldott földjének dus kincseit élvezik, arcul csapják a magyarságot, a magyar földet, mely mindennapi kenyeret biztosít megélhetésüknek. K. B. plébánosnak a magyarság iránti gyűlölete ismeretes előttünk, volt idő — nem is oly rég — amikor fájának egy ügybuzgó, lelkes tanítót a templomban a hivek előtt becsémélte, miért, azért, mert ez a magyar tanító magyar énekekre tanította az iskolában a tanulókat. Káplánja sem lehet különb a deákné vásznánál. Hát hogyha mindenedon oly szerelmes a plébános és káplánja a horvát Hymnuszba, szerető szízzel ajánljuk nekik, hagyják itt ezt a szép Muraközi, ne tegyék ki magukat annak, hogy esetleg a szakácsné vagy szobaleány helyett valamelyik muraközi legény porolja ki rajtuk a reverendát. Szedjék fel sátorfájukat, a Dráva és kéklő Adria partjai közt térédek helyet ismerünk, ahol kényük-kedvük szerint fújhatják akár solo, akár duetben a »Liepa naša domovino . . . « énekét. De itt, ezen a magyar földön ne szemtelenkedjenek, ne tüntessenek.

— **A kitessékelte sógnő.** Nem annyira komikus, mint inkább szomorú és a muraközi magyarságot bántó esetről kell itt lapunk t olvasói előtt beszámolnunk. S ismerte az eseményt, önkénytelenül is azt kérdezzük, hát már ez is lehetséges itt Muraközben, hol minden fűszál, minden rög a dicső Zrinyiek magyarságáról, az édes haza szent szeretetéről regél a muraközieknek. Fájdalom, ez csak álomkép, mert egyes po-

A falu osztálytanítója volt, ki oly behizelgő szavakat tudott sugdosni, oly édesen tudott beszélni, hogy rabja lettem. —

Derék szép barnapiros ifju volt, kicsiny, gondozott, kackiás bajusza, nemes tartása tüzesen villogó szemei voltak.

Hamar összebabarátkoztunk. Lelkeink megértették egymást, szívünk egybeforrott.

De sajnos, Jenőm kit én oly kimondhatatlanul szerettem, nem érdemelte meg lángoló szerelmemmel teli szívemet, melylyel megajándékoztam. Midőn célját elérte kimondtam, hogy csak is őt szeretem és mást soha nem is szeretek, azt gondoltam életem előző szenvedéseiről kárpótlást nyerek mert Jenő szeret és boldogit. De nem így lett. Cserbenhagyott.

Ezen időtől kezdve társaságomat kerülte, rólam mindenféle kicsinylőleg nyilatkozott. Én az ő hidegségének okát kutatva irtam neki, nem felelt. Egy társaságban kérdeztem elfordult tőlem. Ártatlanságom tudatában, izzó szerelmemtől hajtva lakásán kerestem fel, hogy megkérdemzen haragján okát, hogy kiengeszteljem. Bezárta előlem szobájának ajtaját . . .

Két hét múlva megválasztották egy szomszédos faluban kántortanítóknak s ő nyomban eljegyezte magát egy előttem ismeretlen leánynyal.

E hír nagyon lesújtott. Jenő kit én mindenél jobban szerettem, ki ezelőtt még csak rövid idővel is nekem esküdött örökké tartó szerelmet — másnak a vőlegénye. Fájdalmamban azt hittem a szívem megreped. Ől keserűség mardosta szívemet. Végig tekintettem rövid, de szenvedésekkel teli életemem meggyötömet a világot, meg az embereket. Számot vetettem önmagammal. Nincs senkim e világon, kinek elpanaszokdhatnám kinek résztvevő lelke megvigasztalhatna, elháríthat, hogy búcsút mondok e romlott világnak, melynek minden talpalatnyi helye csak tövist terem számomra.

Még azon nyáron beléptem a rendbe, s itt a zárda falai között élem csendes napjaimat zavartalan boldogságban; távol a világ zajától, örömeitől, de leginkább távol a világ csalfatlanságaitól.

Higgyék meg lányok én most itt boldog vagyok.

*

Mire Álba nővér befejezte elbeszélését a játéka ideje elmult s az udvarról jókedvtől sugárzó arccal beözönlő leányok megütődve kérdezték, miért a könnyű szemünkben?

kolbeli lények még mindig duvadként marcangolják ezt a szent földet, a magyarok hazáját, s otromba, esz nélküli kirohanásokkal olyant cselekednek, mely minden becsületesen érző magyar embernek arcába kergeti a vért, s ülni szeretne ott, ahol ily fenevadak döglésztől párjukkal megfertőztetik ezt az ezerezes hazát. De térjünk a dologra. F. hó első hetében katonavilág uralkodott Muraköz területén. A sok község közül Murasiklós községben is voltak bekvártélyozva a Horvátország területén fekvő XIII. Hadtestből magyar tisztek és horvát legénység. A veszprémi királymanőverre átvonuló csapatok tisztlikarának élkezőhelyisége Murasiklóson a kántortanítónál volt felállítva. Szeptember hó 6-án este a derék tisztikar bucsuvacsorát rendezett, a melyre meghívott egyik tiszt által Kotler Márton murasiklósi plébános is. Előre is megjegyezzük, hogy ez a lelkész is minden dolgot intézményi ami magyar a »prokleta magjaria» (álkozott magyarság) elnevezéssel illet. No de hát a nyáj pásztora, azon hiszben, hogy a horvát ezrednél csupán vérbeli Jellasics-féle horvát tisztek vannak beosztva, a meghívást örömmel vette, és nemcsak saját személyében, hanem épen a nála időző sógoronjével (egy fanatikussal, magyar gyűlölő asszonn) egyetemben megjelent a vacsorán. Az izletes ételek és italok élvezete ugy hozta magával hogy gospon Kotler plébános szónokoljon is, első azonban gondolkodni is kell. Hát gondolt egy nagyot és merészet! Gondolataiban mindenekelőtt canis módjára szidta a szegény lótokat, hogy oly kicsiny üvegpocharakat fujtak, mikor ő most az ő kebelbeli horvátjait akarja éltetni, s Jellasics eszméivel a további utra elbucsuztatni. Feláll, stentori hangon belefogott egy magyar ellenes beszéd mondásába, mely csupa piszkolódásból, aljas rágalmakból állott; a drága sógoronő pedig »Krepala Magjarska.» »Živila Hrvatska.» (Dögöljön Magyarország Éljen Horvátország!) közbekiáltásokkal lelkesítette a hős szónokot, Kotler Márton plébánost. A tisztikar, melynek legnagyobb része magyarokból állott, elképedt e dolgok hallatára, ugy a szónoklaton. valamint a közbekiáltáson lelke mélyéből megbotránkozott, és hogy elejét vegye minden további botránynak, a közbekiáltó sógoronő tapintatos módon a helyiségből kitessékeltte, magát a szónokot, Kotler Márton muraközi plébánost pedig annyira nevétség tárgyává tette, hogy ez a legujabbi Szent István-fiu hosszu orral volt kénytelen a tisztí étkező helyiségből eltávozni. Mit szól mind ezekhez hozzá nem ugyan dr. Dömötör Ödön, hanem a többi muraközi papság? Hát ily dolgok elkövetésére lett paplársuk fölszentelve, így kell viselkednie egy muraközi papnak ama haza iránt, mely testét a hizásig ápolja, s egykor el is fogja takarni? Vajjon ismeri és olvasta e a murasiklósi plébános ama exportációt, melyet X. Pius pápa ötvenedik lelkesítő jubileuma alkalmából a katolikus klerushoz intézett? Ebben benne van sok minden, többek közt a béke terjesztése is. Fájdalom, ő előtte, — amint látjuk — ez ismeretlen, neki a magyar föld szeretete, a magyarság tisztetele bliktri; hanem amikor a 400 korona magyar állami segílyt (Kongrua) felveszi, s azt Zágrábban eldorbézolja! ugy-e bár, az már nem »prokleta magjaria» Sajnos hogy megint egy Supilo eszméitől bespiritizált lény tetteiről kell megemlékeznünk és csak fájtaljuk, hogy Isten ígijét oly lelkész hirdeti az egyik muraközi fárában ki már régen megérett arra, hogy Muraköz

magyarsága, s a muraközi nép tőle mint a belpoklostól — távol tartsa magát.

— **Megyegyűlés.** Zalavármege törvényhatósági bizottságának szeptember havi közgyűlése f. hó 14-én lesz a vármegyeház gyűléstermében megtartva. A tárgysorozat 239 pontból áll. Muraközt érdeköl tárgyak a következők: A csáktornyai járási mezőgazdasági bizottság kiegészítése. — A megyei árvaszék 21176/908. sz. előterjesztése a szentmáriai árvatár rendezése tárgyában. — Maltarics Boldizsár murakirályi lakos elbocsajtott megyei utkarparó kérvénye befizetett nyugdíjjárulékanak visszautalása iránt. — Schád István miksavári plébános felebbezése Drávacsány, Miksavár, Cserenyés és Drávamogyoród községek képviselőtestületi egyetemének a plébánia lakhoz szükséges mosókonyha építése tárgyában hozott határozata ellen. — Muravid község képviselőtestületének a legeltetési szabályrendelet megalkotása tárgyában hozott határozata. — Muravid község képviselőtestületének a muravid iskola községi jellegének megállapítása tárgyában hozott határozata. — Pukolics Mihály drávavásárhelyi lakos felebbezése Drávavásárhely község képviselőtestületének a községi korcsma haszonberéből 100 koronának kár címén való visszatérítése tárgyában hozott határozata ellen. — Belica községnek ingatlan vásárlása tárgyában hozott határozata. — Mihajács Pál és társai belicai lakosok felebbezése a belicai bíróválasztás ellen. — Kotor község képviselőtestületének a közgyám és községi rendőrök fizetésének felemelése tárgyában hozott határozata. — Drávavásárhely és Muracsány községek határozata az anyakönyvi kivonati díjak hováfordítása tárgyában. — Drávavásárhely község képviselőtestületének a fogyasztási adójutalék hováfordítása tárgyában hozott határozata. — Becsai Albert csáktornyai lakos törvényhatósági és községi pótdó törlési ügye. — Dráskovec község képviselőtestületének határozata a községi kézbesítő fizetésének felemelése tárgyában. — Csáktornya község képviselőtestületének határozata ingatlan eladása tárgyában. — A stridói körjegyzőséghez tartozó községek képviselőtestületeinek határozatai a fogyasztási adójutalék hováfordítása tárgyában. — Muracsány község képviselőtestületének ingatlan vétele tárgyában hozott határozata ellen. — Muracsány község képviselőtestületének határozata földbér törlése tárgyában. — Ifj. Premec Miklós, Kántor Bernát, Rosenberg Rezső, Mayer Testvérék, Gut Béla csáktornyai lakosok törv. hatósági és községi pótdó törlési ügye. — Hemusovec község képviselőtestületének határozata behajthatatlan községi pótdó törlése tárgyában. — Tüskeszentgyörgy, Csehovec és Alsópuztákovoc, továbbá Pálinovec és Turcsisce községesnek szülésznői körbe osztása.

— **Köszönetnyilvánítás.** Festetics Jenő gróf ur Öméltsága a helybeli »Kiseddóvó Egyesület» dologi kiadásainak részbeni fedezésére 100 Kor. volt kegyes adományozni. Fogadja a nemes lelkű gróf ur Öméltsága egyesületünk irányában tanusított meleg rokonszenvéért az egylet leghálásabb köszönetét. Csáktornya, 1908. szept. 10.

Zrinyi Károly elnök.

— **Tekeverseny.** Perlakon f. hó 8-án Herman-féle vendéglő kerthelyiségében Szabó Győző j.-bíró elnöklété alatt jól sikerült tekeversenyt rendeztek. A versenyben 44-en vettek részt. A bevétel volt 105 kor. 60 f., a kiadás 83 kor. 50 f., maradt tiszta 22

kor. 20 f, felesleg, mely »Sport Egyetel» címen a »Perlaki Takarékpénztár»-ban helyeztetett el. 18 nyereménytárgy a dobóskor aránya szerint osztaltott ki a következő sorrend szerint: 1. nyereményt kapta Vellák Kálmán. 2. Borcsek N. 3. Dobó Emil, 4. Blazsincsis Jenő, 5. Maltersdorfer Vilmos, 6. Varga Károly. 7. Varga Lajos, 8. Vogrintsits Nándor, 9. Lisziák Jenő, 10. Banelly László, 11. Pollák István. 12. Korpits János, 13. Piatsek István. Vigasz-verseny nem rendeztetett, így ezen nyeremény Dr. Szabó Zsigmondnak ítéltetett oda. A verseny délután 2 órakor kezdődött s este 8 óráig tartott. Ezután Herman János vendéglőjében 52 teritékű vacsora volt, melyen a hölgyek is szép számmal voltak képviselve. Sajnos, hogy midőn a jókedv a legnagyobb fokra hágott, néhány betolakodó fiatal ember garázdta magaviselete miatt, a társaság szétoszlott.

— **Muraköz népesedése.** Muraköz népesedési viszonyait f. április, május és június hónapokban a következő statisztika tünteti fel: A csáktornyai járásban született 594, meghalt 361, szaporodás 233; — a perlaki járásban szül. 593, megh. 358, szap. 235. E szerint Muraközben szül. 1187, meghalt 719, szaporodás 468. — Zalavármege területén a fenti 3 hónapban szül. 5040 megh. 3395 szap. 1645.

— **Szüreti mulatság.** A helybeli »Önk. Tüzoltóegyesület» f. hó 20-án (jövő vasárnap) este a Zrinyi Szállóban Szüreti mulatságot rendez. Beléptidij 1 Kor. A tiszta jövedelem egy gőzfecskendő beszerzésére fordítatik.

Nyilatkozat.

Miután az utolsó időben egyes zalavármegei hirlapokban a muraközi papságot folyton azzal gyar.usitják, hogy politikai magatartásában a zágrábi érsek illetve a szentiszék, — melynek főhatósága alá tartozik — befolyása alatt áll, kötelességünknek tartjuk ünnepélyesen kijelenteni, hogy politikai működésünkben a zágrábi érsek illetve a szentiszék soha semmiféle pressziót vagy legcsekélyebb befolyást sem gyakorolt, miért is megvetéssel visszautasítjuk azt a többször hangoztatott insinuciót, hogy »valóságos tojástáncot» kell járnunk hazafiság tekintetében.

Boltornya, 1908. augusztus hó 27-én.

Habus Mihály perlaki, Czirkvencsis Ede, szentmáriai, Murk István boltornyai Imrey Ferenc szobotocai, Baranasic György belicai, Ehrenreich Nándor dekanoveci, Fábián Gyula légrádi, Peczek György c. kanonok, esperes tüskeszentgyörgyi, Golub János muravid, Czimerman Ferenc alsódomborui, Kengyelics János muracsányi, Lisziák Lajos kotori plébános, — Fischer András perlaki, Horvát Vladimir szobotocai, Lajtmán György dráskoveci, Kuhár János tüskeszentgyörgyi káplán.

Bucsuuszó.

Előleptetésem és egyszersmint röglöni áthelyezésem alkalmával mindazon jó barátaim és ismerőseimnek — akiktől személyesen nem bucsuzád-ot, — ez uton mondom »Isten Hozzád»-ot, és kérem őket tarsanak meg nagybecsű emlékezetükben — amit én örökké viszonzni fogok. —

Kardos Mór,
a Singer Co. varrógép r.-l
eszkői üzletének főnöke.

Sve pošiljke, kaj se tiče zadržaja novinah, se imaju poslati na ime urednika vu Drávavásárhely.

Izdateljstvo:
knjižara Strausz Sandora
kam se predplate i obznane pošiljaju.

na horvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni, znanstveni i povuđljivi list za puk
Izlazi svaki tjeden Jedenkrat i to: svaku nedelju.

Pređplatna čena je:

Na celo leto . . . . . 8 kor.
Na pol leta . . . . . 4 kor.
Na četvert let . . . . . 2 kor.
Pojedini broji koštaju 20 fil.

Obznane se poleg pogodbe i fal računaju.

MEDJIMURJE

Odgovorni urednik:

RHOSÓCZY ELEK

Glavni urednik:

BEZENHOFER MIHÁLY

Izdatelj i vlastnik:

STRAUSZ SÁNDOR

Mislimo i na dalje.

Svaki človek onak gospodari kak zna, onak si ravna iz imetkom, kak mu je volja. Nišće mu nemre kratiti, da nebi činil onak, kak oče, svaki je vu svem slobodan. Ali je z rešna svaki človek sloboden? Kaj bi! Vu sužanstvu živi i ve najveć ljudstva. Od roditeljev je herbal nešteri lěpoga imetka, nego za kratek čas ga je potepel. Je vu tom je sloboden bil, da si je razprudal imetka, nego od vezda, ar bi tak v obilja rada živel kak predi, klanja se jednomu i drugomu, odkud kakvu hasen čuti, i više nigdar ne dela poleg dušnoga spoznanja, nego onak, kak mu to drugi skomendiraju.

Kuliko je pak takvi, šteri zbog velike pohlepnosti neglediju niti na poštenje, niti na to, da su ipak na sliku i priliku Bož u stvorjeni, pak da samo s čim više blaga skup sharačiti moreju, pripravni su na sve, kaj njim njivi zločestoga nakanenja gazdi zapovedaju.

Kak bi bili ovi ljudi slobodni! Kaj je pak tomu zrok? Nežnanje, nerazumnost.

Ravno ve vu takvom svētu živimo, gda svaki samo za velikim imetkom za mnogim blagom hlepi. Malo, što bi imel pred solom višešega cilja, pak bi mu to bilo najvećše blago, i da bi iz menjšim imetkom zadovoljen bil.

Nebi bilo dobro, da se nebi svaki trsil na to, da si imetka povekša, nego iz poštenim činom i po pravom putu. Kakov

zaslužek je ve svigdě, dost žalostno bi bilo, jako ve svaki človek nebi mogel i nadalje gledati, ter nekaj i prešpariti.

Ali ne tak, kak naši težaki i drugi, ki si koli trgovine lěpe peneze služuju, delaju; kak dobiju v ruke službu, plaću, s težkom mukom zaslužene peneze, odmah njim, vetra daju. Samo glejte po krčma po svi seli, tak koli prvoga, da težaki plaću dobiju: posud, po svi krčma, makar je i više vu jednoj občini, svigdě je mužika, sve zato, kak bi je mogli nuter dovabiti, da bi se tam s čim predi rešili penez. Pak ravno svu službu, sve peneze, kaj si na mesec zaslužite, morate od meseca do meseca potepsti?

Velimo, svaki človek je sloboden onak gospodari iz svojim imetkom, kak mu je drago, nego itak žalostno je videti, da nešteri na ono potepeju svoje s težkom mukom zaslužene peneze, prez česa bi jako lahko mogli biti.

I na dalje je treba misliti. Dojti te i takva vrejena, da već nebudte mogli delati, služiti. Ve, gda imate lěpu priliku, si nikaj na bog ne mećete, nikaj si na hasen ne preobrnate, sve proti ide. Ej, kak te se nešteri još zmisli za ova lěpa vremena, gda je tuliko penez bilo, kak blata.

Glete dragi moji, mi bi rada, da ne samo ve, dok ste mladi i jaki, dok si posud lahko služite, nego i potlam, i dalje pod starost, gda mnogo već brige budete imeli, da bi i onda iz lehka živel. Šparajte s pe-

nezi ve dok imate, dok ste mladi i morete si služiti. Ne velimo mi to, da si nebi voščili negda kupicu vina kupiti; ili da nebi zarad svoji ili zarad prijateljev negda kam na zabav isli. Samo od toga se je treba čuvati, da nebi preko reda trošili. Ako se što prevći tak trošili, njemu već ne dost njegva služba, on si jako lahko potepe još i imetka. Kak kratko i žalostno veselje je to, ki si odmah potepeju tuliko, iz česa bi mogli vnogo vrěme lěpo živet.

Ako si morete kaj prešparati, denite si na bog, nebude vam žal. Po celom orsagu drugi svigdě jesu težaki i poljodelavci zapisani vu težačkom družstvu, kak vi velite vu ferajnu, dajte se i vi nuter. Malo penez je treba na tleden, ili da je splaćanje na mesec nuter plaliti, pak za par lét jako lěpe peneze dobiju vun.

V drugi mesta ne samo dečki, nego i puće plaćaju vu ferajnu, pak to njim je, da zamuž ideju moring, njiv juš, iz šterim si dostupl lěpo vrědnost moreju kupili.

Ne samo težaki, nego i poljodelavci su vu ferajnu i marljivo mećuju nuter groše, odkud negda stoline dobiju vun, i svojoj familiji, dećici, da dorasteju moreju odmah, prez ikakve brige na hasen biti.

Pri nas, da se železnice delaju, ili kakve fabrike podigneju samo bogataši sami kupuju akcije. Vu drugi orsagi si i siromaki kupuju. Kak, ar jedna akcija negda stotinu, negda još već košta. Lebko. Dospomene ji se više skup, pak si skupa kupuju jednu

Z A B A V A.

Harambaša.

Zork Miškec je baš od prodećva došel. Onak ves zamišljeni — kak je to već poslie prodećva navada — je otišal k Remužu u krčmu i tam se je jednom litrom obteretil. Pri tom je prošlo prodećvo premišlaval te se je nad njim kakti kačec srdil, — jer to prodećvo nisu gospodin plebanus u cirkvi držali, već ga je njegova žena doma držala i pri tom nije šparala sa raznimi ljubeznimi nazivi, kak: »Ti lump — ti nišarija — pijanec — obešnjak . . . to su bile početne rieči njihovoga zakonskoga spomenka, kojimi je ona svoga muža častila.

Em Zorkovka Barica ravnič nije posve krivo imala, ali ovak izraven u lice komu takove tituluše davati, se za jednu ljubću ženicu ipak nepristoji! — A ktomu je Miškec ipak po malom posluval, te je od svoje zaslužbe uvijek nekaj domov donesel — pak makar samo jopca u glavi. — No, to je ravnič živa istina, da mu posluvanje nije bila najmilija zabava, a žedjen pak je uvijek bil. U takovom slučaju se onda more lahko pripetiti, da čovieku novci zmenkava-

ju, pak makar on i marljiv bil; pak tak se je često dogadjalo i sa Zorkom Miškecom i onda je bil u kaši. Kad bi Miškec bil dosta novac domov donašal, bila bi njegova Barica jedno oko zatinsula, a možbit i obodvie, pak makar bi i s klaster velikem jopcom domov dotetural ili bi ga njegovu vierni pajdaši dopelali i makar donesli.

Anda novci! Ali kak i odkud? Lotterije su prestale, izvan one razredne lotterije, pri kojih jedna srećka košta najmanje dvanaest krunah. Ako pak čoviek ima dvanaest krunah u žepu, onda već zna kam mu treba iti — barem Miškec zna! —

I ovak je anda Miškec pri Remužu u krčmi pri svojoj litri sedel i upravo tak činil, kak finanminister; on je najme promišlaval, kak bi na izvanredni način došel do zvirališća, koje bi nekaj u kassu nosilo. I u tom mu na jedan krat dojde na pamet, kaj još nijedan finanminister nije iznašel, — najme bedastoću opozovati!

Pri drugoj litri, koju je Remužu dužen ostal, bil je njegov plan podpuno gotov. Ves zadovoljan otišal je domov i tam se je prijel svojega izmudrenoga težkoga posla, pri čem ga nije nitko bunil, jer je

njegova žena pri Kramariću flake prala i tak je on sam samcati bil doma.

Anda iztrgne iz kalendara jedan čisti list, na kojem još nije bilo napisano kada je kukoš nasadjena ili kada su prašići na pašu pušćeni; zatim vzeme iz ladleka svoje stare jednoga kuverta u kakovem je ona čuvala kakovoga svetoga kipeca, onda natoči malo vodice i skoro posve izsušenu tintarnicu, a konačno dole na listri od stola izbrusi već posve zahrdjavljeno pero i sada prične pisati:

»Poštovanomu Štefu Zebcu u Miestu.«

»Kako ti je život i imetek mili i dragi, tak metni posli: odzvonjenje poldana, u kapelici sv. Antuna na sparavec pri vratih pet sto krunah a zatim se odmah od onud izgubi, kak da te nikada nije onde ni bilo. Ako se budeš natrag ogledaval, tak si »Zbogom.« Ako komu samo jednu rieč o tom poveš — i onda si »Zbogom.« — Razmesš?»

Tolvajski Harambaša i njegova band!!!

Ovak napisanoga lista je porinul u kouvert, a na kouvert je čudno izkrivljenim pismom adresu napisal, a kad se je smrknuo hitil je list na pošti u škrinju za listove, te je onda otišal u krčmu k Remužu, da već na račun tih pet sto krunah jedan diel užije.

akciju Vidite zato se podigneju vu drugi orsagi leze fabrike. Pak težak clovek bar onda tam i vekušu sluzbu ima, ar je već fabrik. Ktomu njim i akcija vrednost gori ide, ako očeu, lahko prodaju za dobre peneze.

Vidite, takvi ljudi su slobodni, šteri su i lépo živeli i prešparali, pregospodarili su si ktomu nekaj, da ve lepo, od brige živiju.

Najle mortli čalarne, odurne ožuraše gledati, pak se mortli za njimi ravnali. Svi je poznate, makar su i bogati, ar su krive peneze brali, i nišvrédni bereju još i ve, makar se nešteri i na kočiji pelja, kočiša drži, zato svaki ima nekakvu kaštigu Božju nad sobom. To su nê ljudi, tim samo dajmo mira: Da bi njim vu srce vidli, bi je još pomilovali.

To je glavno, ni smeli sve ono potrošiti, kaj si pribavimo, nego : mislimo i na dalje.

Nizanje.

V zadnjim broju sam spisal, kaj je potrebno včiniti s dohanom, da ga čovek dimo spravi. Moral sam početi svoje vezd s nje rede s ovimi rečmi, da sam se najme spomenul z onoga, kaj je bilo pisano vu prošiom broju. Nejemljam svoje reči od takovih ljudi ili z takovih knjig, koje su takovi ljudi spisali, koji niti pojma nêmajju, kak se pova dohan, kak mora s njim baratli čovek vuni na polju, doma i kak se mora spraviti, da dojde čovek do sada svojemu trudu, nego sam spisal, bolje rekuć prevodil z magjarskoga, kaj je činiti svakomu, gazdi, koj pova dohana.

Grasseli Norbert, professor je zdal vun knjigu za naše Medjimurce, koji dohana povaju, česa se imaju držati, da njim trud nebu zahman. — Ne verujem, da bi bila kancelarija občinska, v Medjimurju — de se već dohan pova — de nebi ležala na stolu občinskoga notarjuša sva knjižica — ne zato, da se moguće on po njoj ravna pri svojem dohanu nego su poslana one, knjižice vu pojedine notarjašije zato, da iz ovih knjižic da naputek občinski notarjuš ili birov občinarom, kaj imaju činiti pri do-

hanu, česa se moraju držati, osobito oni, koji letos prvić povaju dohana — da se nebudu čez celo leto zabadav trudili, nego da njihov trud donese onoga sada, kojoga svaki znatiželjno čaka da bu reć, kak bu se plaćal, bolje rekuć v kakov razred dojde naš letošnji dohan, da bu se prek jemal.

Pak ipak čujem, da se nekoi špotavaju, norca delaju s onih rečih, koje pošiljam v Medjimurje za ovu stvar. Ja neprosim nikoga, da bi moral veruvati ono, kaj je pisano za povanje dohana v »Medjimurju.« Koj neće veruvati, nemora, nego tuliko bi itak slobodno prošil od svakoga, koj od toga čita moje rede, naj se predi osvedoći, i to dobro osvedoći, jeli lažem, jeli pišem takve stvari, koje se suprotiju naredbi i naputku ravnateljstvu, koje je sigurno opozvalo za ov posel takvoga čoveka, da spiše knjigu, kak se ima dohan povati, i taj čovek je sigurno iz med onih, koji su nê letos prvić vidli dohana, nego koji su čez léta nabrali svoje naputke iz izkustva, kaj je dobro i kaj ne. Opetujem, da se niti ni jedan ne mora ravnati poleg onoga naputka, kojega mi dajemo našim štovanim čitateljem v »Medjimurju,« naj se svaki ravna vu tom poslu onak, kak je njemu drago. A koji pak posluhneju reči moie, koje jemljam iz knjige gori imenovanoga professora, njim preporučam za nizanje, koj je naslov mojih redov sledeće:

Da se već jenput skuril dohan onak, kak je to bilo pisano v prošlom broju, onda dojde red na nizanje, iliti napelavanje na drožec.

Sušiti more se dohan na špagovini, na drožcu ili na tak zvanim exikkatoru.

Najveć ljudi niza dohana na drožcu ili samo na špagovini.

Pri tom poslu — kak knjiga piše — najveć ljudi listje s licom knjenomu kraju obraća. To je najnesavršeneši način nizanja Poleg takvoga dela se listi svi jen na drugoga frčeju, obraćaju, skupa se primeju, poleg česa nemre listje doji do zraka, koj vduzimizeju mokroču dohana, — osobito pri glavni žili, koja pelja čez list. — Poleg takvoga dela sami hotonce tiramo dohana

na to, da mu srdce zgori, a da je moćvarno leto, onda sprhni. Z takšoga dohana rēdko da zēnemo pravoga hasna; kak se po magjarskim jeziku veli, takov dohap se imenuje »kihányás.« Samo onda moći reći za takovo nizanje, da je dobro, — ako se listi jako rēdko napeljavaju. —

Vnogo bolje je dohana tak nizati, da listi s licom skup stojiju. Pri ovom nizanju se listi nefrčeju, nesušiju jen na drugoga, nego svaki poseb. — Ako tak delamo, onda listje dojde do toga, da nje zrak lahko prepuše, friško i lépo se sušiju, dobiju svoju žutu farbu i ne sprhnuju. —

Ako na špagovinu nizamo dohana, pazimo na sledeće :

1, špagovina mora biti jaka, da se da lnapeti. Ako je špagovina slaba, onda popusti isti zležeju skup, i tak lahko dojdemo dotoga, da rućel počne prhneti :

2, na rēdkoma nizajmo, da zrak lahko prejde, prepuše liste. —

Jako dobro je, ako dohana na 1 i pol — 2 m. duge paličke nizamo — nê na špagovinu. — Tak najviše v Hollandiji nizaju, zato se i ovo nizanje zove : hollandsko nizanje. Pri ovom nizanju listi podni pošto nemreju doji skup, zato se niti ne moramo bojati, da bi nam dohan sprhnu. — Pri ovom nizanju se glavna žila friško suši. Nego kajti je ovo nizanje malo predrago, zato malo dē dojde na prē. —

Nazadnje ostane još nizanje na tak zvanim exikatoru. — Kajti ovu stvar malo što upotrebi — zvun velikih gruntašov — koji na velikoma povaju dohana, zato od toga niti mi je ne potrebno pisati.

KAJ JE NOVOGA ?

— Zgažjeni bogec. Vu Legradu je zivel jeden Kiacs György zvani 81 leto star bogec. Jako stari je bil, ali zato je i tak hodil od sela do sela. Starec je ove dneve vu Nagykanizsi prošil. Odnut se po cugu dimo odpeljal. Na cugu je zaspal, i od Legrada jeden štacion se dalje odpeljal. Odmah je doli išel iz cuga i da ga ne košta nikaj, peški se odpravil po štreki di-

Drugog dana u jutro je listonoša došel k Zebcu te mu je predal lista, za kojega bi ov moral deset filirah globe platiti, jer je nfrankiran. Zebec ga nije hotel pripetiti jer još nikada u svom životu nije bil primoran globu platiti, pak niti si sada nije dal toga špola nanesti. Ali listonoša mu ja rekel, da baš takovi listovi navadno sadržavaju najznamemilije stvari, a špot pak to nije nikakov, pošto ga sud nije na plaćez globe odsudil. Na to je onda Zebec toga groša izvadil iz prslučnoga žepa i lista prijel. Sad je poiskal svoje očale, žepnim rubcem ih je liepo zbrisal te je konačni, pričel lista čitati. Dugo je nad njim študiraj; na jedan krat je prebledel kak stiena te je lista, onak odprtoga, kraj sebe na stol položil.

Njegova žena Barica, koja je polag stala se je na to malo prestrašila : »Zar je mozbit tko iz rodbinstva vumrl?« Je po tiho zapitala. On pak si je na to samo duboko zdehnul i rekel : »Je, da bi samo to bilo; ali poslušaj samo malo — takovoga kaj još nije tu bilo!« — Sad joj pričme lista od kraja čitati i kad je na koncu pročital : »Tolvajski harambaša i njegova banda« — se je sirola Barica od straha mimo stolca na zemlju sela — varaška

žena, kakti finija bi bila u omiljavicu pala i razne grčeve po svih kotrigah tiela svojega dobila.

Kakti bez pameti zabezeknuti su tu dugo vrijeme nepomično čepeli i jedan drugoga gledali bez i jedne čmrge; dapače niti čoviek nebi mogel izračunati, kak dugo bi ovde bili mućeć čepeli, da nije na jedan krat kroz vrata u sobu gospodin Šaffranić, školnik stupil i rekel : »dobar dan!« — Gospodin školnik je bil majstor u ciepljenju, pak je jednom prilikom Zebcu Štefu obećal, da će mu mandalice okulirati i po tom poslu je slučajno baš danas došel. Zebci su mu odmah pričeli tu cielu stvar pripoviedati te su mu i toga harambašovoga lista dali čitati. Ali gospodin školnik ne samo da se nije prestrašil, nego se je dapače rozgotom nasmejaj veleć : »Ah gledaj toga lopova! — To je on negde u novinah čtel s takovoj lopovštini prije četiri — pet miesecih u Pestu, pak si misli, snami bedaki na selu vani bude to još laglje išlo. Znote kaj Zebec, toga varalicu moramo uloviti, samo sad je pitanje kako vu spružnicu moramo toj riedkoj ptićici podleći.« — I sada pričme gospodin školnik duboko promisljavati... —

»Imam ga!« — veli naglo i glasno

gospodin školnik, spukne bugjilariša iz žepa i vzeme iz njega dve modre cedule, ove metna pred osupnjene Zebca i Zebčevku na stol i veli : »Ove dve stotinjarke hoćmo tomu varalici, lopovu poslati i pisati mu, da za ov hip više nemate u ormaru doma — on će biti sigurno i s tim zadovoljan!« —

Zebec još nikada za svog života nije tak bedasto — kakti bez pameti pred se gledal! Jedan školnik prikazuje njemu — bogatomu gospodaru dve stotinjarke! Konačno izmuca : »Je, gospodin školnik, to ja ipak nemogu od njih uzeti — ove — najme banjke!«

»Nikaj se neizpričavajte« — veli gospodin školnik — »ja sam lahko bez njih — za nas školnike je to samo jedna malenkost — pak onda sam je i ja na prikaz dobil.« — A sad je gospodin školnik Zebcu nekaj u uho šeptal, da se je ovaj na jedan krat pričel rozgotom smejati. A zatim su pisali lista harambaši : »Dragi tolvajski harambaša!«

»Pošto nemam toliko drobnoga koliko je Tvoj zahtiev, pošiljam Ti za ov hip dve sto krunah u barkah, ostale tri sto ostajem dužan, dok je od nekud zmognem. Prijateljski Te pozdravlja Štef Zebec.

mo vu Légrad. Na nesreću njegovu je došiel jeden cug koj ga je zgazil i odmah je vumrl.

— **Taljanski trgovci vu Dunan-tulu.** Več smo se sovoga spomenuli, kad su taljanski maršečki trgovci našu varmegiju sprehodili i vno go lépe mlade marhe najbolje telice spokupili. Zadnji tjeđen pak su Baranya i Tolna varmegiju obkolili i najbolje bonyhádi fajt telice spobrali. Ovi trgovci su vno go penez ostavili ovde pri nas, kajti su jako dobro plačali našu marhu. Samo jeli nebu ovo na škodu našim gazdom kajti su samo ono marhu spobrali, kaj je lepše.

— **Čuden dogodjaj.** Csonka Elek z Símej varaša zvanoga stanovnika po vrati večer nešči ružil. Odpred vrata i zglede jednu ženu, koja je nutri stupila — po imenu Drumlics Katalina i za stan prosila. Gazda se je smiluvale betežnoj ženi, i dal njoj je stana. Kad su več svi pospali, porodila je jedno dēte. Na žalost je dēte pod strožok skrila i dēte se zadušilo. Ovaj dogodjaj je gazdarici povedala. Gazdarica je odmah ovu ženu javila k sudu, i doktori su previziterali dēte, i proti nesrečnoj materi iztragu podigli.

— **Žandarski bajnět.** Vu Alsólendva varašu na stacionu je po imenu Nagy János lumpal. Več je dosti imel vglavi, kad je stupil nutri Varga Tamás. Ovi dva su se ne trpeli, zato se odmah obruknuli nanjega. Nagy i on je pobege. Na putu se zdvema žandari žišel i prosil nje, da ga naj obraniju Medtem toga je i Nagy došel ta i žandari su ga opomenuli, da naj pust mi Vargi. Nyemu su bile zabadač žandarove opomene, kajti je zgrabil za bajnět da bude žandara vpicil, ali žandar je predi njega tak da se odmah doli zrušil i vumrl.

— **Smrt zbog coprije.** Iz Trencsēna javiju, da je Kapralik Janos iz Trencsēnogaša s kamenom i hamrom zbil svoju tecu

i to samo zbog toga, kajti je teca — kak on veli — večput mu došla k hiži, i svojimi očmi zbita mu kravu. Zato mu krava ne stela od polpm tak dojiti kak predi. Burmek Žuzana se zove ta teca, koju je tak stukul. Da je Burmek Žuze muž videl, na kaj je spravljena, vudril ga je božji bič, tak, da je na mestu vumrl.

— **Zbog žene se vmoril.** Pál Gustava z Bánóca je svaki za dobroga, mirne narave čoveka poznal. — Bavil se s poljodeljstvom i malo da se razsrdil nad kim — Nego pri svojoj hiži je imel pravoga pekla. Njegova žena i njēna mati su se navadile, klele. — Ove dneve se pripetilo, da je Pál Gustav truden, gladen došel dimo s polja. — Mesto da mu da žena jesti, počela je nad njim kričati. K tomu došla je i mati, koja je još vekšu halabuku napravila, kak je treba. To je tak razžalostilo muža, da se odmah zaprl v hižu, i dvē kuglje pustil z revolvera v prsa, koje su mu čez pluća preletele. — I žene, da su zazvedile, kaj se pripetilo, nē da bi se plakale nad njim, nego su dale klafrale i obavljale svoje posle, kak da je sve vu redu. — Samo onda, da su še susedi z bežali, su v tih-nule. Siromak nē je na jedenput vumrl, nego su ga odpejlali v Nagymihály v špital, de je 5-ga septembra dušu spustil. — Šestere dece je ostavil za sobom.

— **Letošnja velika muštra.** Več par danov nevidimo drugo, kak same soldate prehajati čez naše Medjimurje. — Da konjeniki, da pešci, da kanonēri se skažeju v ovoj ili onoj občini, i ružiju, tereju čez polje, šume do svojega cila de bude glavna muštra: do veszprēma. Da ove rede čitamo, već su prehajali čez naše lépo Medjimurje, i blizo su do svojega cila, de jen i drugi kriči: halb links! — halb rechts! — Kert eich! — maschiren marrsch! ital. — A mi, koji doma ostanemo, si podjedno premišljavamo; K čemu je to zakaj, je to?

Mora biti tak, zato imamo soldate! — čuje se odgovor. — Koji vojuju za domovinu, naj se vučiju ve, da je mir, kam mora stati, kak mora strliti, da jenput dojde red na pravi boj — česa nas Bog oslobodi — da ne bu se z puške samo pusti dim skazal, nego da prava, oštra kuglja doleti z nje. — Onda se sigurno nebu obračal smejuć z med soldalov niti jeden, nego bu dobro pazil, kam stane, da se hiti doli, de nē. No, pustimo ove témne reči na stran: Nedaj Bog, da bi se toga včakali! Rajši govorimo od onoga, kaj svaki dēn vidimo i kaj nam nikak neide vu glavu, od kud je to, de su se zmogli oni cugi, koji po orsacki cesti, bez šinje ružiju strahovitnim terhom, i to su benzin motori. Po dva — tri vaggone vleče jeden molar za sobom po tvrdoj cesti. Čudno, čudno! Jen i drugi si sklimava, kak je to, kaj je to za kočiju, de ne vidimo konja, niti osla zapreženoga, pak itak ide sam od sebe? — Da bi se naši starci gori stali z groba, koji su pred tim 40—50 lét vumrli, i vidli ove željezne foringaše, sigurno bi pobešli od straha, i rekli: tu se već nevoziuju ljudi, nego sami nečistjaki. Zbogom člaren svet, idemo nazaj ta, od kud smo došli, to je nē za gledati. A mi, koji smo tomu vučni, bi se sigurno smešali njim i rekli, viste dragi dedeki, to vam je sve čovečji razum napravil. Ne su to — koji se voziuju — nečistjaki, nego pravi, živi ljudi, isto tak, kak ste i vi bili, z mesa i krvi, samo to je razlika med vami i nami, da smo mi vučeneši, v onu i znanosti savrseneši, kak ste vi bili. A kaj je tomu zrok? — Nikaj drugo, kak škola. Je, škola je ta, koja je na tuliko zdigla čovečji razum. — Zato koj veruje navuku, kojega škola podaje, on se nebu tomu čudil. — Vučimo se s čim više, i onda se nesmemo bojati, da bi zaostali od svēta, koj neprestance napreduje!

Ovoga lista je onda gospodin školnik domov iduč sobom uzet, te ga je u kapelici sv. Antuna, kud je mimo prošel, na šparavec metnul — razumieva se, da su one dvie stotinjarke u listu bile — te je posve zadovoljan domov otišel.

Rano u jutro, još u zorju, se je jedna stara babica sa poprek i povduž povezanom glavom, u kapelicu došuljala. Onde je odmah spazila lista na šparavcu, kojega je odmah uzela i za nadre spravila te posle kratke molitve pred oltarom, iz kapelice otišla. Miškec najme je bil prevejanec: za da ga nebuče nitko prepoznal, se je za babicu preoblekel — jer ipak bi ga mogel tko goder opazivati! — Doma onda je lista odprl, — dakako u štali u jednom kutu i kad je u njem našel dvie stotinjarke, skoro je na ves glas zajuhuškal od veselja. Ostale tri, koje su falele, je u sebi Zebcu prikazal — samo da su dvie tu! —

Nekoliko dni za tim je Miškec posve miroval, a u nedelju se je u svetešnju opravu hitil — novoga reklega, novoga lajbeča, novoga škriklaka i tak se je u Čakovac odpravil, da se tobož jedno malo u varašu razveseli — em novac ima! — Po željeznici se je dopelal i odmah u bližnju oštariju pri kolodvoru stupil. Tam si je odmah zapovedal šunku i kriglec friške pive, a zatim je dalje jel i pil, dok je u njega vlezlo, a na zadnje je viknul, kak je druge čul: »Kelner fizetek!«

»Mindjar kéréim.« — čuje odgovor.

Kelner dojde i prime Miškecovu izpovied, kaj je sve pod krov griješnoga tiela svojega spravil: »Pet krunah osamdeset i sedem!« — Miškec spukne iz žepa modri nekakov paklec, izvadi iz njega banknotu te ju metne na stol i veli gizdavo: »Zmenite!«

Kelner vzeme s'otinjarku u ruku, pegleda ju površno i veli: »Prosim nepravite zle šale teteč — ja nemam vriemena!« — »Zmenite!« — opet veli Miškec. Ali sad pak je kelner postal goropadan. Jeli ga teteč izbilja drži za bedaka, pita ga, ili pak hoče tim canjkom, kojega svako diete kakti šalnu banknotu pozna, koja se navadno na flaše kiselom vodom liepi, izbilja svoj račun platiti?!

Na to se Miškec razljuti i postane grubjanski, kelner pak još grubjanskiji i sad nastane cieli spektakul. Ostali gosti u oštariji dojdou od svojih stolov k toj svadji. Odkuda ima Miškec te banjke, bude izpitavan. Miškecu biva sve vručije i vručije pod škrljakom i on odgovara, da ih je našel. Na to veli oštarijaš Hackl, kojega je ta larema takaj sim privabila, za da nebuda skandal, neka toga bedaka puste oditi, ko svoga računa plati, a drugčije neka »piccolo« skoči na kolodvor po žandara, koj se obično onde nahadja. Kad je Miškec začul rieč »žandar« prestal je biti grubjanski te se je pustil u molbu i jer drugih novac nije pri sebi imal, moral je u zalogu žepnu srebernu uricu sa srebernim lancekom i svoj novi lajbec, zatim je došel Hacklov kućiš i

hausknecht, ovi su Miškeca jedno malo preklapali i polag svih regulah van hitanja su ga iz oštarije van sproveli, pak jer je zadnji vlak proti Kanizsi, za on dan baš prije deset minutah otišel, moral je Miškec pieške domov odputovati, gde je žedan truden kakti pes kesno u noći prispel poslie Baričinovog prodečtva se ves potr u postelju legel.

Drugod dana je Miškec pri dielu bil marljiv, a dojduću nedelju poslie sv. meše je došel u krčmu k Remužu i tam je svoju pol litricu pomalo pijuckal. U to na jedan krat donese Remuž iz pošte novoga »Murakőza«, a Somogyi Gjurek, koj je takaj na svoj obligatni tertal tam došel, je iz njega jednu baš veselu dogodovštinu iz Čakovca svim na glas čital. A to je bilo pripreečenje s Miškecom. Prisutni pivci u krčmi su se smejali, da su se za trbuh morali držati — Miškec pak je u sredini čitanoga pripreečenja iz krčme zginul, kak da je u zemlju prepal.

A prisutni su bili i gospodin školnik i Zebec. Ovi su se samo onak znamenito pogledavali i najbolje od svih se smejali, ali prijavu oblasti nisu hoteli učiniti, jer njim je Miškec med četiri oka obečal, de će svakomu od njih dviju šest klaftra drv za kurenje sciepati, kaj je i učinilja za to od njih nikakovu drugu plaću ni-dobil, kak za vrieme ciepanja koštu, a na zadnje lista »tolvajskoga harambaše i njegove bande« natrag. **Em. Kollay.**

Gabona árak. — Clena žitka.

mmázsa	1 m.-cent,	kor. fill.
Buza	Pšenica	21.00—
Rozs	Hrż	15.00—
Arpa	Ječmen	14.20
Zab	Zob	15.00—
Kukoricza új	Kuruza nova	13.50—
Fehér bab új	Grah beli	17.50—
Sárga bab	» žuti	14.50—
Vegyes bab	» ziněšan	14.20—
Kendermag	Konopljeno seme	20.00—
Lenmag	Len	21.00—
Tökmag	Koščice	20.00—
Bükköny	Grahorka	15.00—

A szépség egyik főkélléke a szép arcbőr.
Minden hölgynek módjában áll ezt megszerezni a

FÖLDES-féle

Margit-Créme

csodás hatású arckenőcs
használatával által.

A Margit-crème egy rendkívül finom, kellemes szagú, gyorsan felszívódó, kedves illatú vegyszer, mely már az első kísérlet alatt mintegy behizelgi magát; a bőrnek rögtön kellemes puha bársonyszerű tapintatot ad, 10–20 nap alatt teljesen átalakítja a bőrt. Nyomatlanul eltüntet szepőt, májfoltot és mindenemű bőrtisztálanságot.

Előnyös tulajdonsága ezen krémnek, hogy a bőrt nem teszi zsíros tapintatúvá fényessé, mint más kenőcs, sőt ellenkezőleg, annak fényét, mint a puder elveszi, minél fogva nappal is alkalmazható. A bőrt táplálja, mitől az gyermekded üdéséget, teltséget, bársonyszerű puhaságot és kellemes tapintatot nyer.

Leglányegesebb előnye, hogy **higanyt, ólmot nem tartalmaz** és így teljesen ártalmatlan. **Ára egy tégelynek 2 K., kis tégelynek 1 K.** Margit-szappan 70 fill., Margit-puder K. 1-20. Margit foggép 1 K., Arcviz 1 K. Készíti: **Földes Kelemen** gyógyszerész Aradon.

6 koronás rendelések bérmentve küldetnek.

Kapható: CSÁKTORNANYÁN PETHŐ JENŐ gyógytárában

Hamisítványoktól óvakodjunk.

Utánzóktól óvakodjunk.

A mosás akár a táncz, Fáradságba nem kerül, **Schicht szappant** ha használasz, Még szived is örül.

Schicht szarvasszappana csodálatos, hathatós tisztítóerejét saját szerű előállításának és a legjobb nyersanyagok leggondosabb kiválasztásának köszöni.

Schicht szarvasszappana kiméli a kezeket és a fehéreműt! Megtakarít fáradságot és vesződséget kiméli ennél fogva az egészséget! Megtakarít pénzt, időt és munkát! Tisztasága **30.000 koronával** szavatoltatik.

LEGJOBB

aczellöntvényeket

892 2—3 és

lányöntvényeket

szállít gyorsan és olcsón

Gugler és forray

Budapest, V., Váci-ut 162.

még felmerülendő költségekből álló követelése kielégítése végett az árverést az 1881. évi 60 t. c. 144. 146 §-ai alapján elrendelte, minek folytán a nagykanizsai kir. törv. szék és a csáktornyai kir. járásbírószág területéhez tartozó s a zalaujvári 823 számú telekkönyvben 83b/1. hrz. sz. alatt Bayer Gyula végrehajtást szenvedett illető egész ingatlan 88 kor. becsárban, az u. o. 837 sz. tkvben 84/a/1 hrz. az ugyanugy felvett ingatlan 27 kor. becsárban, az u. o. 464 sz. tkvben 138 hrz. sz. alatt Bayer Gyula tulajdonát képező ingatlan 63 kor. becsárban, az u. o. 462 sz. tkvben felvett legelő s erdő illetménynek Bayer Gyulát 8/45 részben illető jutalékra 60 kor. becsárban, az u. o. 986 számú telekkönyvben 165 hrz. sz. ingatlan 134 kor. becsárban, és ugyanazon telekkönyvben 167 hrz. sz. alatt felvett ingatlan 134 kor. becsárban és pedig ezen két utóbbi ingatlan az 1881. évi 60 t. c. 156 §-a alapján egészben

1908. évi október hó 3 napján d. e. 10 órakor

Zalaujvár községhezánál Dr. László Béla vagy helyettese közbejöttelével megtartandó nyilvános bírói árverésen eladatni fog.

Kikiáltási ár a fentebb kitelt becsár.

Arverezni kívánók tartoznak a becsár 10 százalékat készpénzben vagy óvadékképes papirban a kiküldött kezéhez letenni és pedig 8 k. 80 f. 2. k. 70 f. 6 k. 201. 6 k. 13 k. 40 f. és 13 k. 40 f.-ért.

Vevő köteles a vételért két egyenlő részletben mégpedig az elsőt az árverés jogerőre emelkedésétől számítandó 15 nap alatt, a másodikat ugyanattól 25 nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 5% kam. együtt az érverési feltételekben meghatározott helyen és módokatok szerint lefizetni.

A kir. bíróság mint telekk. halóság.

Csáktornya, 1908. jun. 23. 798

PÉNZT

ne adjon addig **szőlőltvány** vagy **vesszőért**, míg nagy képes árjegyzékemet nem kérte be melyet **ingyen és bérmentve küldök.**

Gyökerez és sima oltványokból, **DE-LAVARE** sima és gyökerez, továbbá **európai** sima és gyökerez **vesszőből** 1 1/2 millió készlet. Pontos kiszolgálásról és anyagom jóságáról ezer és ezer elismerő levél tanuskodik. Czim:

SZÜCS SÁNDOR FIA!
szőlőtelepe, BIHARDIÓSZEG.

702/980. sz. **Arverési hirdetmény.**

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csáktornyai kir. járásbírószág 1908. évi V. 105 számú végzése következtében Dr. Engel Sámuel ügyvéd által képviselt Fleischmann és Fürst szombathelyi cég javára Prelozsnjak István és t. ellen 743 kor. s jár. erejéig 1908. évi február hó 7-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 1598 koronára becsült 1 csikó, borju, 1 kanca ló, 1 kocsi, 1 gramofon, szemes gabona, üzleti felszerelvények, fűszer- és rövidáruból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a csáktornyai kir. járásbírószág 1908-ik évi V. 105/4 sz. végzése folytán 743 korona 09 f. lökekövetelés, ennek 1908. évi január hó 13. napjától járó 5 % kamatai és eddig összesen 110 kor. bíróság már megállapított költségek erejéig Miksaváron leendő esközlésére

1908. évi szept. hó 23 napjának d. e. 10 órája határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfelvétel mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni. 847 Csáktornya, 1908. szept. 8.

2729/tk. 908. **Árverési hirdetmény.**

A csáktornyai kir. járásbírószág közhírré teszi, hogy Dr. László Béla csáktornyai ügyvéd által képviselt Stein Berthold csáktornyai lakos végrehajtónak Bayer Gyula most budapesti lakos végrehajtást szenvedett elleni 1125 kor. hátralékos löke, ennek 1908. évi márc. hó 11-től járó 6 százalékos kamatai, 28 kor. 30 fill. árverés kérelmi es a

Keil-Lakk

legkitűnőbb mázólo szer puha padló számára.

- Keil-féle viaszkenőcs kemény padló számára.
- Keil-féle tehér „Glasur“ fénymáz 90 fillér.
- Keil-féle aranyfénymáz képkereteknek 40 fillér.
- Keil-féle szalmakalapesték minden színben.

833 4—6

Mindenkor kaphatók.

Heinrich Miksa cégnél Csáktornyan. — Horvát A. Varazsdon

Gőrcsillapító és szélhajtó

hódanycsöppek

1844. óta elismert legjobb házszer az étvágy emelésére és az emésztés előmozdítására.

Egy üveg ára 1 kor.

Kevesebb mint 2 üveg (ládával együtt 2 K. 50 fill. utánvétellel) nem küldhető. Kapható:

BITTNER GYULA, gyógyszerárban
GLOGNITZ (Alsó-Ausztria.)

Egy jó erkölcsű fiu

tanulónak

839 2-2 felvétetik.

Tomka György

vas- és fűszerkereskedésében

Alsólendván.

A belicai róm. kath. kántortanítói állás elhalálozás folytán megüresedvén, arra pályázat hirdettetik, mely állásra csakis **képesített kántortanítók** pályázhatnak.

Próba és választás **1908. október 5-én d. e. 8** óraker tartatik meg.

A szabályszerűen felszerelt kérvények **1908. október 4-ig** alulirott iskolaszéki elnöknel nyújtandók be.

Javadalmazása: Természetbeni lakás, mely áll két szobából, konyha, pincze, kamara s a szükséges melléképületek, a házhoz tartozó kerttel.

Készpénzfizetés 600 korona.

Karegabona váltáság 180 korona; szokásban levő vizkereszti és stolaris jövedelem és 13 katasztrális hold szántóföld haszonélvezete, mely után az adót a tanító fizeti.

Baranasics György,
iskolaszéki elnök, plébános.

843

CLAYTON & SHUTTLEWORTH
Budapest, Váci-körút 68,
által a legjelentősebb áruk mellett ajánlatosak
Locomobil' és gőzcseplőgépek,
malomkazalozók, járgány-cseplőgépek, löhars-cseplők,
szűrő-rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek,
szénmogyók, boronák, sörtőgépek, Planet k.
szepők, azeotavágók, rőpavágók, kukoricza-
morzsolók, daráló, őrtőmalmok, egytemes
szőlő-ekék, 2- és 3-vasú ekék és minden
egyéb gazdasági gépek.

Vadászok figyelmébe.

fegyverek, revolverek

30--50

százalékkal

olcsóbban kaphatók nálam, mintha másutt részletfizetésre vásárolna.

Kérje ingyen és bérmentve legújabb árjegyzékemet

Halászlati, vadászati, torna, vivó és egyéb felszerelésekből állandóan dús raktár.

Földes L.

fegyver és sportcikk üzlete.

Budapest, II. Rákóczy-ut 6.

Naponta 100 csomagot küldök vidékre.

20 koronán aluli rendelések, csakis a pénz előzetes beküldése mellett eszközölhetők.

607 35--52

Bohn M. és társai

NAGYKIKINDA és ZSOMBOLYA.

Legrégibb, legnagyobb és legjobb telep e szakmában Ausztria-Magyarországon a

Bohn-féle téglagyárak

824 NAGYKIKINDÁN és ZSOMBOLYÁN.

Alapítottatott 1864. — Legelőkelőbb referenciák. — Alapítottatott 1864.

50 millió évi gyártás.

a cs. és kir. szab. Bohn-féle biztonsági átfedő cserepekből

VASOXYD természetes vörös színben vagy kátrányozva.

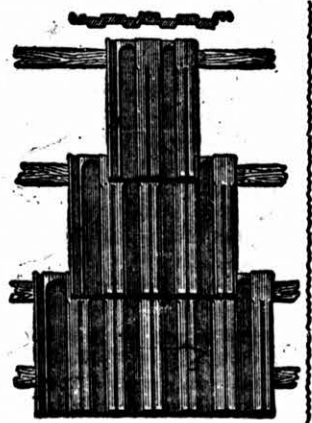
GYÁRTMÁNYOK: Bohn-féle szabadalmazott biztonsági átfedőcserepek. Legolcsóbb, legrészebb tetőzet.

Képes árjegyzék és minták kívánatra ingyen és bérmentve.

Nagykikindai gyártmány.

Bohn-féle szab. biztonsági átfedő cserep 272 sz.

ZSOMBOLYAI GYÁRTMÁNY.

Szb. biztonsági préseltátfedő cserep 253 sz.